

ปัญหาการกำหนดโทษที่เหมาะสมกับเด็กและเยาวชนที่กระทำความผิดซ้ำ*

Problems with Sentencing Suitable for Juvenile Recidivists

นริศรา แสงจิตร

สอาด หอมมณี

คมสัน สุขมาก

บทคัดย่อ

งานวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาปัญหาการกระทำความผิดซ้ำของเยาวชน และศึกษาปัญหาในการใช้กฎหมายที่มีผลต่อการกระทำผิดซ้ำของเยาวชนที่มีอายุกว่า 15 ปี แต่ต่ำกว่า 18 ปี ตามประมวลกฎหมายอาญามาตรา 75 กรณีที่ศาลต้องลดมาตราส่วนโทษลงกึ่งหนึ่งว่ามีผลต่อการกระทำผิดซ้ำของเยาวชนหรือไม่ อย่างไรก็ตามเพื่อหาแนวทางแก้ไขปัญหาที่เกิดจากการบังคับใช้กฎหมายดังกล่าวต่อไป โดยใช้วิธีการศึกษาวิจัยเชิงคุณภาพ

ผลการวิจัยพบว่าปัจจัยที่ส่งผลให้เยาวชนกระทำความผิดซ้ำนั้น มีทั้งปัจจัยภายนอกและปัจจัยภายในตัวเยาวชนเอง ซึ่งปัจจัยหนึ่งที่สำคัญคือ สาเหตุการกระทำความผิดซ้ำที่เกิดจากบทลงโทษที่ไม่เหมาะสม และลักษณะของกฎหมายที่ส่งผลต่อการกระทำผิดซ้ำของเยาวชน เมื่อเยาวชนกระทำความผิดถูกจับกุมและเข้าสู่กระบวนการพิจารณาพิพากษา หรือรับการบำบัดฟื้นฟูสำหรับเยาวชนแล้ว มิได้รู้สึกเข็ดหลาบกับการต้องโทษ กลับคิดว่าตนเป็นเยาวชนย่อมได้รับการลดโทษและรับโทษในระยะสั้นก็สามารถกลับมาใช้ชีวิตตามปกติและกลับมากระทำความผิดซ้ำอีก ซึ่งในการกระทำความผิดครั้งหลังหรือครั้งต่อๆ มาอาจเป็นการกระทำความผิดเช่นเดิมหรือร้ายแรงกว่าเดิม

ข้อเสนอแนะของการวิจัยจึงเห็นควรเพิ่มเติมบทบัญญัติ มาตรา 75 ให้ศาลใช้การกระทำความผิดซ้ำของเยาวชนมาพิจารณาประกอบกับอายุในการลงโทษให้เหมาะสมกับความรู้สึกผิดชอบ พฤติการณ์แห่งคดี และสิ่งอื่นที่เกี่ยวเนื่องกับผู้กระทำความผิด ศาลสามารถใช้ดุลพินิจลงโทษเยาวชนที่กระทำความผิดซ้ำโดยมิต้องลดมาตราส่วนโทษลงกึ่งหนึ่งก็ได้ คณะผู้วิจัยจึงเห็นควรบัญญัติเพิ่มเติมประมวลกฎหมายอาญามาตรา 75/1 โดยมีเนื้อความว่า “การลดมาตราส่วนโทษตามมาตรา 75 มิให้นำมาใช้บังคับแก่กรณีผู้กระทำความผิดซึ่งได้กระทำความผิดซ้ำ (วรรคแรก) บทบัญญัติในมาตรานี้ไม่ตัดอำนาจศาลที่จะพิเคราะห์ถึงพฤติการณ์แห่งคดี สภาพแวดล้อม ตัวผู้กระทำความผิด ลักษณะแห่งความผิด รายงานของพนักงานเจ้าหน้าที่ เพื่อเป็นดุลพินิจในการกำหนดโทษ” (วรรคสอง) ซึ่งหากมีการเพิ่มเติมมาตรา 75/1 ดังกล่าวให้ศาลสามารถพิพากษาลงโทษโดยนำพฤติการณ์การกระทำความผิดซ้ำมาประกอบการพิจารณากำหนดโทษได้ย่อมส่งผลให้เยาวชนที่กระทำความผิดซ้ำอาจได้รับโทษจำคุกนานขึ้นจนรู้สึกเข็ดหลาบต่อการต้องโทษหรือถูกจำคุกจนมีวุฒิภาวะรู้สึกผิดชอบเมื่ออายุมากขึ้นและไม่กลับมากระทำความผิดซ้ำอีก

คำสำคัญ : การกำหนดโทษ/ เด็กและเยาวชน/ กระทำความผิดซ้ำ

*วิทยานิพนธ์นิติศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชากฎหมายอาญาและกระบวนการยุติธรรมทางอาญา มหาวิทยาลัยศรีปทุม วิทยาเขตชลบุรี

**นักศึกษาลัทธิศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชากฎหมายอาญาและกระบวนการยุติธรรมทางอาญา มหาวิทยาลัยศรีปทุม วิทยาเขตชลบุรี

***อาจารย์ที่ปรึกษาหลัก มหาวิทยาลัยศรีปทุม วิทยาเขตชลบุรี

****อาจารย์ที่ปรึกษาร่วม มหาวิทยาลัยศรีปทุม วิทยาเขตชลบุรี

Abstract

The objectives of this research are to study problems with recidivism of juveniles, and study problems with enforcement of laws, which affect recidivism of juveniles over 15 years of age but under 18 years of age, under the Penal Code, Section 75, in a case where the Court is required to reduce the scale of the punishment to a half, as to verify whether or not and how it affects recidivism of the juveniles, in order to subsequently find approaches to solving the problems with enforcement of the said laws, by employing qualitative research methods.

The research results find that the factors, which contribute to the juveniles' recidivism, are both external factors and internal factors of the juveniles themselves, and one of important factors is that a cause of recidivism stems from unsuitable punishments, and nature of the laws, which affect the juveniles' recidivism, is when a juvenile committed an offense, and is arrested and undergoes conviction or rehabilitation, the juvenile does not feel repented by the imposed punishment, but thinks that he or she is a juvenile and will naturally get reduced sentence to serve a short term, and then return to his or her normal life, and recommit offenses, whereby the subsequent offenses may be the same as the previous offense or even more serious.

The recommendations of this research is that the Penal Code, Section 75, should be amended to require the Court to take a juvenile's recidivism, along with the age, into consideration for imposing a punishment suitable for the juvenile's sense of responsibility, circumstances of the case and other particulars of the offenders, The Court is allowed to exercise its discretion to impose a punishment on a juvenile recidivist without reducing a half of the punishment. The Author finds that it is advisable to amend the Penal Code, Section 75/1, to be prescribed "Reduction of the scale of punishment under Section 75 does not apply to a case of recidivism (the first paragraph). The provisions of this Section does not prohibit the Court from taking circumstances of the case, environment, the offender's characteristics, nature of the offense, report of the competent official, into consideration for sentencing (the second paragraph)." And if Section 75/1 is so added to empower the Court to take the circumstances and recidivism into consideration for sentencing, it will cause juvenile recidivists to probably serve longer terms of punishment and feel repentant or serve the terms long enough to be more mature, feel more responsibility as they are getting older.

Keywords : Sentencing/ Child and Juvenile/ Recidivism

บทนำ

ปัจจุบันการกระทำความผิดของเด็กและเยาวชนมีแนวโน้มจำนวนสูงขึ้นลักษณะการกระทำรุนแรงและอุกฉกรรจ์ซับซ้อนยิ่งขึ้น เด็กและเยาวชนที่กระทำความผิดส่วนใหญ่เกิดจากครอบครัวที่มีปัญหาบิดามารดาหย่าร้างและปัญหาที่บิดาและมารดาแยกทางกันเป็นเหตุให้ครอบครัวแตกแยกเป็นเด็กกำพร้าไม่ได้รับการเลี้ยงดูเอาใจใส่อบรมสั่งสอนให้ความอบอุ่นอย่างใกล้ชิด ประกอบกับด้วยวัยวุฒิ คุณวุฒิ การได้รับแบบอย่างที่ไม่ดีภายในครอบครัว

รวมทั้งปัจจัยแวดล้อมอื่นๆ เช่น การคบเพื่อนที่เกเร มีความประพฤติไม่ดี และยังเกิดจากสภาพแวดล้อมและอิทธิพลของชุมชนหากเด็กและเยาวชนเติบโตมาในละแวกบ้านที่มีสิ่งแวดล้อมไม่ดี มีผลอย่างมากต่อการที่เด็กจะกระทำผิดได้โดยง่ายทำให้เด็กบางส่วนต้องตกเป็นผู้ต้องหาในคดีอาญาตั้งแต่วัยเยาว์ บางรายกระทำผิดอาญาตั้งแต่อายุไม่เกิน 15 ปี ซึ่งการกระทำผิด มีทั้งคดียาเสพติด คดีความผิดเกี่ยวกับเพศ และคดีอาญาทั่วไป จนถึงคดีอาญาร้ายแรงมีอัตราโทษสูง กฎหมายที่เกี่ยวกับเด็กและเยาวชนที่บังคับใช้ในปัจจุบันส่วนใหญ่จะเป็นการมุ่งแก้ไขบำบัดฟื้นฟูเด็กและเยาวชนและให้การคุ้มครองเด็กและเยาวชนที่กระทำความผิดมากเกินไป ทำให้เด็กไม่เกรงกลัวต่อกฎหมายก่อคดีขึ้นซ้ำๆสร้างความรุนแรงในสังคม

โดยกฎหมายหรือมาตรการทางกฎหมายที่ดีต้องมีลักษณะชัดเจนครอบคลุม เหมาะสมกับสภาพสังคมปัจจุบันสามารถปฏิบัติได้จริง มีทั้งมาตรการแก้ไขฟื้นฟู เยียวยา และให้โอกาสสำหรับเด็กและเยาวชนที่กระทำความผิดครั้งแรกและควรมีมาตรการการลงโทษสำหรับเด็กและเยาวชนที่กลับมากระทำความผิดซ้ำที่เหมาะสม ลักษณะกฎหมายที่นำมาใช้บังคับแก่เด็กและเยาวชนที่กระทำความผิดในประเทศไทยในปัจจุบันนี้ เป็นกฎหมายที่ไม่สามารถนำมาแก้ไขปัญหาคriminal การกระทำความผิดของเด็กและเยาวชนที่เกิดขึ้นอยู่ในปัจจุบันนี้ได้เพราะบทบัญญัติกฎหมายที่มีอยู่ มีลักษณะเป็นการแก้ไขฟื้นฟูพฤติกรรมเบี่ยงเบนของเด็กและเยาวชนมากกว่าที่จะมุ่งลงโทษเด็กและเยาวชนที่กระทำความผิดซึ่งกฎหมายไทยในปัจจุบันตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 75 มาตรา 18วรรคสอง และในเรื่องเพิ่มโทษ มาตรา 92 และมาตรา 93 จากบทกฎหมายดังกล่าว กรณีศาลใช้อำนาจในการพิพากษาคดีเยาวชนอายุกว่าสิบห้าปีแต่ต่ำกว่าสิบแปดปีกระทำความผิดอาญา ถ้าศาลเห็นสมควรพิพากษาลงโทษ ก็ให้ลดมาตราส่วนโทษที่กำหนดไว้สำหรับความผิดลงกึ่งหนึ่งเท่านั้น และไม่สามารถเพิ่มโทษเยาวชนที่กระทำความผิดซ้ำได้ ส่งผลให้เยาวชนได้รับโทษน้อย และออกมาจากการควบคุมเข้าสู่สังคมเร็วขึ้น

วัตถุประสงค์การวิจัย

1. เพื่อศึกษาประวัติวิวัฒนาการแนวคิดทฤษฎีและกฎหมายที่เกี่ยวข้องกับการลงโทษทางอาญากับเด็กและเยาวชนและทฤษฎีทางอาญาอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้องกับการกระทำความผิดของเด็กและเยาวชน
2. เพื่อศึกษาปัญหาการบังคับใช้กฎหมายและมาตรการที่ใช้ลงโทษเด็กและเยาวชนที่กระทำความผิดอาญาในประเทศและต่างประเทศ
3. เพื่อศึกษาวิเคราะห์ปัญหาการบังคับใช้กฎหมายและมาตรการที่ใช้ลงโทษเด็กและเยาวชนที่กระทำความผิดอาญาซ้ำของประเทศไทยและต่างประเทศ
4. เพื่อศึกษาแนวทางในการแก้ไขปัญหาการกำหนดโทษที่เหมาะสมกับเด็กและเยาวชนที่กระทำความผิดซ้ำให้มีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น

สมมติฐานการวิจัย

เนื่องจากสถานการณ์ในปัจจุบันปรากฏการกระทำความผิดของเยาวชนเพิ่มมากขึ้นอย่างต่อเนื่อง เด็กและเยาวชนซึ่งเปรียบเสมือนเป็นอนาคตของชาติแต่ต้องกลายเป็นอาชญากร ไม่สามารถเติบโตเป็นทรัพยากรบุคคลที่มีคุณค่าในการพัฒนาสังคมและประเทศชาติ และบทลงโทษทางกฎหมายในปัจจุบันออกมาเพื่อปกป้องคุ้มครองเด็กและเยาวชนมากกว่าการปราบปราม ทำให้เด็กไม่เกรงกลัวกฎหมาย เด็กและเยาวชนมีการกระทำความผิดที่เพิ่มจำนวนและความรุนแรงมากขึ้น เมื่อเด็กและเยาวชนกระทำความผิด ก็ให้ลดมาตราส่วนโทษที่กำหนดไว้สำหรับความผิดลงกึ่งหนึ่ง และไม่สามารถเพิ่มโทษเยาวชนที่กระทำความผิดซ้ำได้ ส่งผลให้เยาวชนได้รับโทษน้อย และออกมาจากการควบคุมเข้าสู่สังคมเร็วขึ้น ในขณะที่วุฒิกวาระยังไม่สามารถคุ้มครองตนเองได้ประกอบกับปัจจัยทาง

สังคมที่เอื้อต่อการกระทำความผิดซ้ำได้ง่าย หากมีการปรับปรุงแก้ไขกฎหมายที่บังคับใช้อยู่ในปัจจุบันยอมทำให้ลดปัญหาการกระทำความผิดซ้ำของเยาวชนลงได้

ขอบเขตการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้เป็นการศึกษาการบังคับใช้กฎหมายอาญา มาตรา 75 ตอนท้าย กรณีศาลใช้อำนาจในการพิพากษาคดีเยาวชนอายุกว่าสิบห้าปีแต่ต่ำกว่าสิบแปดปีกระทำความผิดอาญา ถ้าศาลเห็นสมควรพิพากษาลงโทษก็ให้ลดมาตราส่วนโทษที่กำหนดไว้สำหรับความผิดลงกึ่งหนึ่ง เป็นผลให้เยาวชนได้รับโทษน้อย และออกมาจากการควบคุมเข้าสู่สังคมเร็วขึ้น ขณะที่ผู้ตกภาวะยังไม่สามารถคุ้มครองตนเองได้ประกอบกับปัจจัยทางสังคมที่เอื้อต่อการกระทำความผิดซ้ำได้ง่ายและศึกษาแนวคิดและหลักการการกำหนดโทษทางอาญาสำหรับเด็กและเยาวชนของต่างประเทศประกอบด้วย แล้ววิเคราะห์เปรียบเทียบกับต่างประเทศ อาทิ แคนาดา สหรัฐอเมริกา ฝรั่งเศส และเยอรมันเพื่อหามาตรการที่เหมาะสมในการกำหนดโทษสำหรับเด็กและเยาวชนที่กระทำความผิดทางอาญา

วิธีดำเนินการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้เป็นการศึกษาการบังคับใช้กฎหมายอาญา มาตรา 75 เป็นการวิจัยเชิงคุณภาพ โดยมีแนวทางการดำเนินการวิจัย ศึกษาค้นคว้าจากเอกสาร โดยการค้นคว้ารวบรวมข้อมูล จากแหล่งต่าง ๆ เช่น หนังสือ เอกสาร บทความ คำบรรยาย ตัวบทกฎหมาย ตำราทางวิชาการ สื่ออิเล็กทรอนิกส์ วิทยานิพนธ์และงานวิจัยที่เกี่ยวข้องเพื่อนำมาประกอบการศึกษาให้สมบูรณ์

ผลการวิจัย

1. เหตุแห่งการกระทำความผิดอาญาซ้ำของเยาวชน หลังจากพ้นโทษมาแล้วกลับมาก่อทำความผิดในลักษณะที่รุนแรงขึ้น ปรากฏข้อเท็จจริงในบางคดีพบว่าเยาวชนกลับมาก่อทำความผิดอีก และบางคดีการกระทำความผิดในครั้งหลังมีความรุนแรงขึ้น ซึ่งการพิจารณาพิพากษา ของศาลหากศาลเห็นว่าควรพิพากษาลงโทษ ศาลต้องลดมาตราส่วนโทษลงกึ่งหนึ่งเสมอภายใต้บังคับประมวลกฎหมายอาญามาตรา 75 แม้การกระทำความผิดครั้งหลังจะรุนแรง หรือไม่ใช้การกระทำผิดครั้งแรกก็ตาม
2. บทลงโทษเยาวชนตามประมวลกฎหมายอาญามาตรา 75 กรณีศาลพิพากษาลงโทษและให้ลดมาตราส่วนโทษที่กำหนดไว้ จากการศึกษาเปรียบเทียบกับกฎหมายในประเทศไทยและกฎหมายในต่างประเทศในการกระทำความผิดสำหรับเยาวชนที่กระทำความผิดซ้ำ มีการบังคับใช้และมีบทลงโทษที่แตกต่างกันไป
3. ควรจะมีการปรับปรุงกฎหมายเพื่อให้สอดคล้องกับการแก้ไขปัญหา ซึ่งการกำหนดโทษในปัจจุบันยังไม่เหมาะสมกับสภาพสังคมที่นับวันการกระทำความผิดของเยาวชนจะทวีความรุนแรงและกระทำผิดซ้ำเพิ่มมากขึ้น แต่กฎหมายมีบทลงโทษโดยคำนึงถึงอายุเป็นหลักเกณฑ์การตัดสินในการกระทำของเยาวชน ไม่ได้คำนึงถึงพฤติกรรมในการกระทำความผิดของเยาวชนมาประกอบอีกทั้งยังจำกัดอำนาจในการใช้ดุลพินิจในการลงโทษ จึงไม่สอดคล้องกับความผิดทางอาญาที่เยาวชนได้กระทำลง

อภิปรายผล

จากการวิจัยพบว่า กฎหมายการกำหนดโทษจำคุกสำหรับเด็กและเยาวชนของประเทศไทยนั้น มีการคุ้มครองเด็กและเยาวชนที่กระทำความผิดโดยไม่มีการแยกว่าเด็กหรือเยาวชนนั้นเคยต้องโทษมาก่อนหรือไม่ จึงทำให้เด็กและเยาวชนที่กระทำความผิดไม่เกรงกลัวต่อกฎหมาย และกระทำความผิดซ้ำในฐานความผิดเดิมหรือฐาน

ความผิดที่รุนแรงกว่าเดิม เพื่อประโยชน์ของเด็กและเยาวชนและสังคมที่ต้องรับผลกระทบจากการกระทำนั้นๆ ควรมีการปรับเปลี่ยนโดยทำแนวคิดจากกฎหมายต่างประเทศมาปรับใช้

ข้อเสนอแนะ

1. แก้ไขเพิ่มเติมบทบัญญัติประมวลกฎหมายอาญาเพื่อให้ศาลสามารถพิจารณาพิพากษาลงโทษที่เหมาะสมกับการกระทำความผิดโดยนำพฤติการณ์การกระทำความผิดเข้ามาประกอบการพิจารณากำหนดโทษได้อันส่งผลให้เยาวชนที่กระทำความผิดซ้ำอาจได้รับคำพิพากษาให้ถูกคุมขังนานขึ้น คณะผู้วิจัยจึงเห็นควรเพิ่มเติมบทบัญญัติประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 75 ให้ศาลมีดุลพินิจในการลดโทษมากกว่าการบังคับให้ศาลต้องลดโทษกึ่งหนึ่งเท่านั้น โดยเพิ่มเติมบทบัญญัติในส่วนของการลดโทษ กรณีที่เป็นการกระทำความผิดซ้ำ ดังนี้

มาตรา 75/1 วรรคหนึ่ง “การลดมาตราส่วนโทษตามมาตรา 75 มิให้นำมาใช้บังคับแก่กรณีผู้กระทำความผิดซึ่งได้กระทำความผิดซ้ำ

วรรคสอง บทบัญญัติในมาตรานี้ไม่ตัดอำนาจศาลที่จะพิเคราะห์ถึงพฤติการณ์แห่งคดี สภาพแวดล้อม ตัวผู้กระทำความผิด ลักษณะแห่งความผิด รายงานของพนักงานเจ้าหน้าที่ เพื่อเป็นดุลพินิจในการกำหนดโทษ”

2. แนวทางการลงโทษเยาวชนที่กระทำความผิดอาญาของประเทศต่างๆ ดังกล่าวข้างต้น ประเทศกรณีศึกษาได้แก้ไขปัญหาการที่เยาวชนกระทำความผิดซ้ำเพิ่มสูงขึ้นโดยใช้มาตรการทางกฎหมายที่กำหนดระดับความรับผิดชอบทางอาญาโดยพิจารณาจากอายุ ฐานความผิด และการเปิดโอกาสให้ศาลที่พิจารณาคดีที่เยาวชนกระทำความผิดอาญาสามารถนำความร้ายแรงของการกระทำความผิดและแนวโน้มเยาวชนจะกระทำความผิดอีก มาพิจารณาประกอบในการใช้ดุลพินิจกำหนดโทษ กล่าวคือ ประเทศฝรั่งเศส แม้จะมีการใช้กฎหมายอาญาสำหรับผู้กระทำความผิดที่เป็นเด็กและเยาวชนเป็นการเฉพาะ โดยให้ผู้กระทำความผิดเหล่านั้นได้รับการควบคุมดูแลเป็นพิเศษ แต่ถ้าวัยเยาว์กระทำความผิดที่ร้ายแรงมากๆ เด็กและเยาวชนจะไม่ได้รับการคุ้มครองที่เป็นพิเศษ แต่การกำหนดโทษจะขึ้นอยู่กับความรู้สำนึกในการกระทำความผิดเป็นสำคัญ โดยกำหนดให้ศาลใช้เกณฑ์อายุและฐานความผิดอาญาร้ายแรงมาประกอบในการลงโทษให้เหมาะสมกับการกระทำความผิดของเด็กและเยาวชน อันเป็นการนำแนวคิดความยุติธรรมตามกฎหมายมาใช้ โดยเฉพาะในเรื่องการกระทำความผิดซ้ำ จากการศึกษาพบว่าประเทศไทยมีความแตกต่างจากประเทศเยอรมัน ฝรั่งเศส สหรัฐอเมริกา และแคนาดา ในเรื่องบทลงโทษของเยาวชนที่กระทำความผิดอาญาร้ายแรง กล่าวคือประเทศไทยไม่มีการเพิ่มโทษในเยาวชนที่กระทำความผิดจากทั้ๆไป ส่วนประเทศเยอรมัน ฝรั่งเศส และสหรัฐอเมริกา มีการกำหนดโทษการกระทำความผิดซ้ำและการกระทำความผิดในรูปแบบอาชญากรรมร้ายแรง ที่เหมาะสม แต่ประเทศไทยและแคนาดานั้น ไม่มีการกำหนดโทษในประเด็นดังกล่าว จะเห็นได้ว่าประเทศไทย มีการกำหนดโทษที่แตกต่างจากประเทศอื่น ที่ผู้ศึกษานำมาวิเคราะห์ และเห็นควรนำบทกำหนดโทษของต่างประเทศมาปรับใช้กับประเทศไทย เพื่อให้เกิดประสิทธิภาพ ทำให้ผู้กระทำความผิดเกิดความหยาบช้า และไม่กล้ากลับมากระทำความผิดอีก

3. จัดตั้งสถานที่คุมขังสำหรับเยาวชนที่ศาลพิพากษาลงโทษจำคุกเนื่องจากกระทำความผิดซ้ำจากการศึกษาสาเหตุของการกระทำความผิดซ้ำของเยาวชน ผู้วิจัยพบว่าสาเหตุประการหนึ่งเกิดจากการที่เยาวชนกระทำความผิดซ้ำกับเยาวชนที่กระทำความผิดครั้งแรกได้มาอยู่ร่วมกัน ทั้งในสถานพินิจคุ้มครองเด็กและเยาวชนหรือศูนย์ฝึกการอบรมเด็กและเยาวชน ทำให้เกิดการแลกเปลี่ยนความรู้ เทคนิคและวิธีการในการกระทำความผิด เกิดพฤติกรรมเลียนแบบภายในกลุ่มร่วมกัน รวมถึงการซึมซับค่านิยมและความเชื่อในการกระทำความผิดอันส่งผลต่อการกระทำความผิดกฎหมาย คณะผู้วิจัยจึงเห็นว่าการจัดตั้งสถานที่คุมขังสำหรับเยาวชนที่กระทำความผิดซ้ำแยกต่างหากจากสถานที่คุมขังของผู้กระทำความผิดครั้งแรก น่าจะเป็นอีกแนวทางหนึ่งในการแก้ปัญหาที่น่าสนใจและ

ควรแก่การนำไปศึกษาวิจัยเป็นอย่างยิ่ง เพราะปัจจุบันสถานที่คุมขังที่ใช้จำคุกผู้กระทำความผิดที่มีอายุน้อยที่สุด คือ ทัณฑสถานวัยหนุ่ม แต่ผู้กระทำความผิดที่ส่งไปคุมขังที่ทัณฑสถานวัยหนุ่มนั้น ต้องมีอายุไม่เกิน 25 ปี และเป็น ผู้กระทำความผิดครั้งแรก จึงไม่สมควรที่จะนำ

เอกสารอ้างอิง

ฐิติวรรณ สุกใส. (2554). ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการกระทำความผิดซ้ำของเด็กและเยาวชนในสังคมไทย.

ปรัชญาดุษฎีบัณฑิต มหาวิทยาลัยรามคำแหง

อโณทัย ศรีดาวเรือง. (2557). การคุ้มครองสิทธิและสวัสดิภาพของเด็กและเยาวชนที่กระทำความผิดอาญา :

ศึกษารณีนอำนาจศาลเยาวชนและครอบครัวในการโอนคดีตามมาตรา 94 วรรคสอง.

วิทยานิพนธ์นิติศาสตรมหาบัณฑิต, คณะนิติศาสตร์, มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต.

อรสม สุทธิสาคร. (2543). อาชญากรเด็ก เบ้าหลอมและเบื้องหลังมือสีขาวที่เปื้อนบาป : กรุงเทพฯ

ประมวลกฎหมายอาญา